

Raamatullinen maailmankuva

”Itse rauhan Jumala pyhittäköön teidät kokonaan ja varjelkoon koko olemuksenne, teidän henkenne, sielunne ja ruumiinne, niin että olette nuhteettomat Herramme Jeesuksen Kristuksen tullessa.”
(1. Tess. 5:23.)

Avaintekstit:

Luuk. 2:52;
Matt. 4:23;
1. Kor. 6:19, 20;
Ps. 24:3, 4;
Ap. t. 8:4–24;
1. Joh. 3:1–3.

Ilmestyskirja puhuu kahdesta suuresta ”globaalistamisesta” ennen Kristuksen toista tulemistä. Ilmestyskirjan 13. luku puhuu valheen maailmanlaajuistamisesta, kun koko maailma seuraa ihmetellen merestä noussutta petoa (Ilm. 13:3, 7, 8, 12, 16). Ilmestyskirjan 14. luku taas korostaa totuuden maailmanlaajuistamista, kun ikuinen evankeliumi julistetaan ”kaikille kansoille, heimoille, kielille ja maille” (Ilm. 14:6, 7). Noina ”vaikeina aikoina” (2. Tim. 3:1) ihmiset ovat ”kaikenlaisten opin tuulten heiteltävinä” (Ef. 4:14) ja he ”tukkivat korvansa totuudelta ja kääntyvät kuuntelemaan taruja” (2. Tim. 4:4). ”Paholainen käyttää kahta suurta harhaoppia saadakseen ihmiset mukaan petokseensa: sielun luontaista kuolemattomuutta ja sunnuntain pyhyttä. Ensimmäinen näistä on spiritismin perustus, ja jälkimmäinen luo yhteisymmärryksen Rooman kanssa.” (ST nettiversio 694.)

Siihen asti, kunnes lopun tapahtumat on viety päätökseen, meidän on pysyttävä varmoina uskossamme kaikkeen siihen totuuteen, joka meillä on. Siihen kuuluu raamatullinen tietomme ihmisluonnosta ja kuolemasta. Meidän on jatkuvasti pyydettävä Pyhän Hengen ohjausta, jotta olisimme valmiita Kristuksen ilmestyessä loistossaan.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 17.12.2022

JEESUKSEN MALLI

Lue Luuk. 2:52. Mitkä neljä Jeesuksen kasvun ulottuvuutta on mainittu jakeessa?

Jeesus oli täydellinen ihminen, ja hänen kasvunsa sisälsi kaikki ihmisenä olon perusulottuvuudet. Luuk. 2:52 mukaan ”Jeesukselle karttui ikää [fyysisyys] ja viisautta [henkisyys]; Jumalan ja ihmisten suosio seurasi häntä [hengellisyys ja sosiaalisuus].” ”Hän oli mieleltään toimielias ja asioihin perehtyvä, ja hän oli ajattelevampi ja viisaampi kuin ikäisensä. Kuitenkin hänen luonteensa oli kauniin sopusuhtainen. Sielun ja ruumiin kyvyt kehittyivät vähitellen lapsuusiän lakien mukaan.

Jo lapsena ilmeni Jeesuksen luonteen erikoinen rakastettavuus. Hänen kätensä olivat aina valmiit palvelemaan toisia. Mikään ei saanut häntä menettämään kärsivällisyyttään, eikä hän totuudenrakkaudessaan koskaan tinkinyt rehellisyydestä. Periaatteissaan hän pysyi lujana kuin kallio, ja hänen elämässään ilmeni epäitsekkiään kohteliaisuuden sulous.” (4AO 48.)

Lue Matt. 4:23. Miten voimme tänä päivänä tehokkaasti jatkaa Jeesuksen kolmialaista työtä opettaa, julistaa ja parantaa?

Jos tajuamme, että ihminen on kokonainen ja jakamaton persoona, silloin emme voi rajoittaa uskontoamme vain hengellisiin asioihin. Totuus kattaa koko meidän olemuksemme, koko meidän elinaikamme, ja se pitää sisällään kaikki elämämme ulottuvuudet. Fyysiset ja hengelliset puolemmme ovat niin vahvasti toisiinsa kietoutuneita, ettei niitä voida erottaa toisistaan. Vaikka me langenneina olentoina emme tule koskaan olemaan sen kuvan vertaisia, jollaiseksi Jeesus kuvailtiin yllä, meidän tulee Jumalan armossa jäljitellä hänen malliaan, koska ”lunastustyön tehtävänä tuli olemaan Luojan kuvan uudistaminen ihmisessä, hänen palauttamisensa siihen täydellisyyteen, johon hänet luotiin, ruumiin, mielen ja sielun kehityksen edistäminen, jotta ihmisen luomisessa ilmennyt jumallallinen suunnitelma voisi toteutua.” (EK 16.) Kaikkea tätä Jumala pyrkii tekemään kansassaan osana sitä prosessia, jossa hän valmistaa heitä Kristuksen toiseen tulemiseen.

RUUMIS TEMPELINÄ

Dualistinen teoria kuolevaisesta ruumiista, jossa asuu kuolematon sielu, on synnyttänyt monenlaisia teorioita ihmisruumiista. Muinaisille kreikkalaisfilosofoille ihmisruumis oli sielun vankila, josta se vapautui kuolemassa. Tämän pakanallisen käsityksen kaikuina monet kristityt nykyäänkin uskovat, että ruumis on kuolemattoman sielun väliaikainen asunto, johon sielu jälleen yhtyy ylösnousemuksessa. Panteistit sitä vastoin pitävät ihmisruumista jumalallisena; he uskovat, että Jumala ja universumi ovat yhtä. Heille kaikki on Jumalaa ja ihmisruumis on osa yhtä ja samaa yhtenäistä ja universaalia jumalallista ainesta. Ristiriitaiset teoriat aiheesta ympäröivät meitä, ja siksi meidän on pitäydyttävä lujasti siinä, mitä Raamattu opettaa ihmisluonnosta.

Lue 1. Kor. 6:19, 20 ja 1. Kor. 10:31. Miten ymmärrys siitä, että ruumiimme on Jumalan ja Pyhän Hengen tempeli, voi vaikuttaa myönteisesti elämäntapaamme?

Sekä Aadam että Eeva luotiin Jumalan kuvan kaltaisiksi (1. Moos. 1:26, 27), mikä näkyi paitsi heidän luonteessaan myös heidän fyysisessä olemuksessaan. Koska kuva tahraantui, jopa peittyi, synnin tähden, lunastustyön tehtävänä on ennallistaa ihmiset (myös fyysisesti) heidän alkuperäiseen tilaansa – niin pitkälle kuin se on mahdollista olennoille, joilta osallisuus elämän puuhun on estetty.

Ennallistaminen on koko elämän kestävä prosessi, joka tulee valmiiksi vasta Kristuksen toisessa tulemisessa, kun katoavasta tulee katoamatonta ja kuolevaisesta kuolematonta (1. Kor. 15:53, 54).

Johannes kirjoitti ystävälleen Gaiukselle: ”Rakas ystävä, toivon, että sinulle kuuluu joka suhteessa hyvää ja että olet terve; sisäisestihän sinulle kuuluu hyvää.” (3. Joh. 1:2.)

Jos tajuamme, että ihminen on jakamaton kokonaisuus, ja että uskonto kattaa kaikki elämän osa-alueet, silloin meidän tulisi pitää fyysisestä terveydestämme huolehtimista myös uskonnollisena velvollisuutena. Seuraavan periaatteen tulisi ohjata meitä: ”Syöttepä siis tai juotte tai teettepä mitä tahansa, tehkää kaikki Jumalan kunniaksi.” (1. Kor. 10:31.) Elämme kuitenkin maailmassa, jossa hyvät ihmiset voivat tehdä parhaansa ja silti joutua kärsimään synnin seurauksista. Meidän tulisi siis luottaa Jumalaan, tehdä parhaamme ja jättää tulokset Jumalan käsiin.

KRISTUKSEN MIELI

Jotkut uskovat, että muuttamalla ympäristöä ihminen voi muuttua. Ehdottomasti tulisikin välttää paikkoja ja tilanteita, jotka altistavat meitä kiusauksille (Ps. 1:1; Sananl. 5:1-8). Ongelmamme kiusauksen ja synnin kanssa voidaan kuitenkin ratkaista ainoastaan meidän oman sydämemme (mielemme) muuttumisella. Kristus oli asian ytimessä sanoessaan: ”Juuri ihmisen sisältä, sydäimestä, lähtevät pahat ajatukset, ja niiden mukana siveettömyys, varkaudet, murhat, aviorikokset, ahneus, häijyys, vilppi, irstaus, pahansuopuus, herjaus, ylpeys ja uhmamieli.” (Mark. 7:21, 22.) Meidän mielemme on siis muututtava, jotta käytöksemme voisi muuttua.

Lue seuraavat tekstit: 1. Kor. 2:16; Ps. 24:3, 4; Room. 12:2; Fil. 4:8 ja Kol. 3:2. Mitä tarkoittaa, että jollakin on ”Kristuksen mieli”?

Herra oli luvannut panevansa uudessa liitossa lakinsa kansansa mieliin ja kirjoittavansa sen heidän sydämiinsä (Jer. 31:31-33; vrt. Hepr. 8:8-10; Hepr. 10:16). Vuorisaarnassaan Kristus laajensi ja syvensi Jumalan käskyjen merkitystä koskemaan myös ajatuksia ja aikeita (Matt. 5:17-48). Voimme siis saada voiton kiusauksista vain Jumalan muuttavan armon avulla. Ja mitä ajatuksiin ja aikeisiin tulee, meidän tulee tarrautua tähän samaan armon lupaukseen, jotta voimme katkaista syntiset ajatuksemme.

Tässä elämässä emme voi kuitenkaan saavuttaa täyttyä synnittömyyttä, olimmepa kuinka uskollisia tahansa. Jos me kuitenkin olemme Kristuksessa, me olemme täysin hänen vanhurskautensa suojissa. Vaikka emme *vielä* ole täydellisiä, meidät *katsotaan* jo täydellisiksi hänessä (Fil. 3:12-15). ”Kun me olemme Kristuksen yhteydessä, meillä on Kristuksen mieli. Puhtaus ja rakkaus loistavat luonteestamme, ja sävyisyys ja totuus hallitsevat elämäämme. Jo pelkkä kasvojemme yleisilme muuttuu. Kun Kristus elää sielussa, ihmisen muuttunut ulkoinen olemus alkaa todistaa sisällä vallitsevasta rauhasta ja ilosta.” (ISM 337.)

Vain päivittäisellä antautumisella, itselleen kuolemisella ja päättävällä uskossa tapahtuvalla ponnistuksella olla kuuliainen Jeesukselle voimme saavuttaa tällaisen muutoksen elämässämme.

Kuvittele, millaista elomme olisi, jos voisimme pysäyttää jopa synnilliset ajatukset? Mikä muuttuisi?

HENGEN JOHDATUS

Pyhä Henki on Jumalan voimallinen vaikuttaja, joka vuodattaa Jumalan rakkautta sydämiimme (Room. 5:5), johtaa meidät todelliseen pelastavaan kokemukseen (Joh. 16:7-11), ohjaa meidät koko totuuteen (Joh. 16:13) ja voimaannuttaa meidät täyttämään evankelioimistehtävämme (Ap. t. 1:8). Koska Pyhä Henki vastustaa Paholaisen turmelevaa työtä, ei ihme, että Paholainen yrittää kaikin keinoin vääristää ymmärrystämme Pyhän Hengen luonteesta ja tehtävästä. Jotkut eivät usko Pyhän Hengen olevan erillinen persoona, toiset korostavat Hengen lahjoja Hengen muuttavan voiman kustannuksella.

Lue Ap. t. 8:4-24. Simon, Samarian noita, halusi saada Pyhän Hengen lahjat ilman, että Henki olisi saanut muuttaa häntä. Miten sama asenne näkyy yhä meidän päivinäme?

Jumalan lapset ovat niitä, joita Pyhä Henki ohjaa (Room. 8:14) kaikkeen Jumalan sanan totuuteen (Joh. 16:13; Joh. 17:17). Jeesus antoi selväsanaisten varoituksen: "Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra', pääse taivasten valtakuntaan. Sinne pääsee se, joka tekee taivaallisen Isäni tahdon. Monet sanovat minulle sinä päivänä: 'Herra, Herra! Sinun nimessäsi me profetoimme, sinun nimessäsi me karkotimme pahoja henkiä ja sinun nimessäsi teimme monia voimatekoja.' Mutta silloin he saavat minulta vastauksen: 'En tunne teitä. Menkää pois minun luotani, vääryydenkijät!'" (Matt. 7:21-23.) Pyhä Henki ei koskaan ohjaa ketään pois Jumalan sanasta — jonka innoittaja hän itse on ollut — vaan päinvastoin hän johtaa meitä aina ojentautumaan tuon sanan mukaan.

Sama Henki, joka ohjaa meitä kaikkeen totuuteen, antaa meille myös voiman johtaa toisia samaan ihanaan totuuteen (Matt. 28:18-20; Ap. t. 1:8). Täyttäessämme pyhää tehtäväämme saamme hänen erityistä apuaan. Niinpä meidän on aamu toisensa jälkeen polvistuttava Herran eteen ja uudistettava lupauksemme vihkiytyä hänelle. Jos teemme näin, hän antaa meille Henkensä läsnäolon ja uudistavan, pyhittävän voimansa.

Meidän on oltava avoimia hänen johdolleen valitsemalla joka päivä tietoisesti tehdä oikein ja välttää vääryyttä. Vain pyrkimällä Jumalan voimassa elämään oikein, voimme olla avoimia vastaanottamaan luvatus Pyhän Hengen voiman.

VALMIINA HÄNEN ILMESTYMI- SEENSÄ

Elämme hektisessä maailmassa, jossa on liikaa keinotekoisia tarpeita ja huomiotamme vangitsevia häiriötekijöitä. Jos emme ole tarkkoja, nämä voivat viedä kaiken aikamme ja vääristää prioriteettejamme. Eikä tämä ole vain globalisoituneen kybermaailmamme sivutuote, vaan kristityt kautta aikojen ovat tavalla tai toisella joutuneet olemaan varuillaan Paholaisen yrittäessä harhauttaa heidät siitä, millä on todellista merkitystä.

Kukapa, jos ei ole varovainen, ei ole vaarassa siirtää katsettaan pois Herrasta ja alkaa ajatella maallisia, lihallisia asioita, jotka eivät loppujen lopuksi voi tyydyttää meitä, vaan voivat johtaa meidän hengelliseen tuhoomme?

Lue 2. Piet. 3:14 ja 1. Joh. 3:1-3. Mikä ero on mielestäsi siinä, että ihminen valmistautuu tai on valmiina Kristuksen toiseen tulemiseen?

Ajatus jatkuvasta valmistautumisesta Jeesuksen toiseen tulemiseen saattaa muuttua tekosyyksi viivyttelylle. Ihminen alkaa ottaa rennosti olettaen kelvottoman palvelijan tavoin, että "Herrani ei tule vielä pitkään aikaan" (Matt. 24:48).

Lue Ps. 95:7, 8; Hepr. 3:7, 8, 15 ja Hepr. 4:7. Mitä juaket puhuvat siitä, että meidän tulisi olla valmiita juuri nyt?

Raamatullisesta näkökulmasta pelastuksen hetki on aina "täällä", ei koskaan huomenna (ks. Ps. 95:7, 8; Hepr. 3:7, 8, 15; Hepr. 4:7). Ellei mitään suurta kääntymystä tapahdu, me jatkamme sellaisina kuin olemme juuri tällä hetkellä. Aika itsessään ei käännytä kääntymättömiä. Pikemminkin ellei ihminen kasva armossa ja jatka eteenpäin uskossa, hänellä on taipumus langeta pois, kovettaa sydäntään, muuttua skeptiseksi, kynniseksi ja jopa epäuskoiseksi.

Voisimme oikeastaan sanoa, että jokainen elämämme päivä on kuin koko elämämme pienoiskoossa. Jumalan armossa meidän tulisi suunnitella tulevaisuutta, mutta elää joka päivä valmiina Jeesuksen tulolle - varsinkin kun tässä epävarmassa maailmassa jokainen päivä voi olla meille se viimeinen.

Miten voit tänä päivänä olla valmiina Jeesuksen tulolle?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White, *Suuren Lääkäarin seuraajana*, s. 195–210; *Armahdettu ja pyhitetty*, s. 7–18.

”Suuri taistelu lähestyy loppuaan. Jokainen uutinen maalla ja merellä tapahtuneista onnettomuuksista on todistuksena siitä, että kaiken loppu on lähellä. Samaa uutista kaiuttavat sodat ja sanomat sodista. Onko yhtään kristittyä, jonka sydän ei alkaisi lyödä nopeammin, kun hän näkee suurten asioiden alkavan tapahtua? Herra tulee. Kuulemme Jumalan askelten lähestyvän.” (M 237.)

”Elä uskon elämää päivästä päivään. Älä hätäile ahdistuksen aikaa. Silloin eläisit sen vain suotta jo etukäteen. Älä ajattele: ’Pelkään, etten kestä suurena koetuksen päivänä.’ Sinun tulee elää tätä hetkeä, vain tätä päivää. Huominen ei ole vielä sinun. Sinun tulee tänään saada voitto itsestäsi; tänään elää rukouksen elämää; tänään taistella hyvä uskon taistelu. Tänään sinun on uskottava, että Jumala siunaa sinua. Ja saadessasi voiton pimeydestä ja epäuskosta, täytät mestarin vaatimukset, ja sinusta tulee siunaus ympärilläsi oleville.” (Signs 20.10.1887.)

”Herra tulee pian, ja meidän on oltava valmiita kohtaamaan hänet rauhassa. Päätäkäämme lujasti tehdä kaikki voitavamme tuodaksemme valoa ympärillämme oleville. Meidän ei tule olla surullisia, vaan hyväntuulisia, ja meidän on jatkuvasti pidettävä Herra Jeesus mielessämme. – – Meidän tulee odottaa hänen ilmestymistään ja olla valmiita sitä varten. Oi, miten mahtavaa onkaan saada nähdä hänet ja kuulua hänen lunastettujensa joukkoon! Olemme jo kauan odottaneet, mutta uskomme ei saa heikentyä. Jos saamme vain nähdä Kuninkaan hänen loistossaan, olemme ikuisesti siunattuja. Minusta tuntuu kuin minun pitäisi huutaa ääneen: ’Olen kotimatalla!’ Me lähestymme aikaa, jolloin Kristus tulee voimassaan ja suuressa loistossaan viemään lunastettunsa heidän ikuisen kotiinsa.” – Ellen G. White, *Heaven*, s. 165, 166.

Keskustelunaiheita:

1. Kuinka käsitys ihmisestä ruumiin, sielun ja hengen muodostamana jakamattomana kokonaisuutena voi auttaa meitä ymmärtämään paremmin uskonnon kaikenkattavaa ulottuvuutta sekä henkilökohtaisen elämäntapamme merkitystä?

2. Kaikki todelliset herätykset ja hengelliset uudistumiset ovat *teosentrisiä* (Jumalaan keskittyviä) eivätkä koskaan *antroposentrisiä* (ihmiseen keskittyviä). Miten vertaus fariseuksesta ja publikaanista (Luuk. 18:9–14) kuvaa tätä periaatetta?